

pronunțării de către ICCJ, în soluționarea recursului în interesul legii promovată cu privire la admisibilitatea cererilor de înmatriculare a acestui tip de societăți, a Deciziei nr. XXII, susținând că aceasta decizie ar fi trebuit să producă efecte încă de la data pronunțării, înainte de publicarea ei în Monitorul Oficial al României. Or tocmai de această decizie prima instanță a ținut cont în chiar motivarea sa, și, cu privire la aceasta a stabilit că „nu produce efecte decât de la data publicării în Monitorul Oficial”, fapt ce a întărit convingerea consilierului juridic că acest cadru legal este conform cu legea, morala și activitatea licită. Mai mult, acesta este motivul principal, și nu cel al caracterului ilicit și contrar ordinii publice al obiectului de activitate, pentru care pe rolul instanțelor din țară se afla acțiuni similare numai cu privire la societățile profesionale înființate de către consilierii juridici între data pronunțării Deciziei și cea a publicării ei, celelalte societăți înmatriculate anterior momentului 12.06.2006, continuând să-și desfășoare în mod nestingherit activitatea.

Ca atare, intimata consideră că înființarea societății s-a făcut legal prin însăși faptul că a fost autorizată de către judecătorul delegat al ORC de pe lângă Tribunalul Timiș și consideră că obiectul acesteia este licit, neîncălucând legea, bunele moravuri și ordinea publică, deoarece dacă obiectul de activitate ar fi fost contrar ordinii publice judecătorul delegat de la ORC Timiș, în baza art.46 alin. (1) din Legea 31/1990, ar fi respins cererea de înmatriculare a societății sau ar fi solicitat schimbarea obiectului de activitate până la pronunțarea încheierii de înființare și autorizare a societății. Mai mult, art. 287 din Legea 31/1990, republicată și modificată prin OUG nr.82/2007, arată că „activitățile care nu pot face obiectul unei societăți comerciale se stabilesc prin hotărâre de Guvern”, iar H.G. nr.1323/1990 este singurul act normativ ce precizează activitățile economice care nu pot constitui obiect de activitate ale unei societăți comerciale.

Pârâta intimată mai susține că detalierea motivelor de recurs conține o serie de generalități fără legătură cu cazul în speță, că recurența dezbate chestiuni de drept fără a face legătura dintre acestea și fondul cauzei, deși avea posibilitatea ridicării în fața instanței competente a unei eventuale excepții de neconstituționalitate a textului de lege (articole din Legea nr. 514/2003 și din Statutul profesiei de consilier juridic, ambele acte normative fiind publicate în Monitorul Oficial al României), dat fiind că în opinia Baroului Timiș pârâta ar fi exercitat o activitate contrară ordinii publice, dar cum acest lucru nu s-a făcut, iar actele normative mai sus menționate și Codul CAEN sunt încă în vigoare raportăm strict la situații ce reprezintă cauze ale dizolvării societăților comerciale reglementate de art. 237 din Legea nr. 31/1990.

Astfel, conform art.237 din Legea 31/1990 republicată și modificată prin OUG nr.82/2007 se prevede că: „ La cererea oricărei persoane interesate, precum și a ONRC Tribunalul va putea pronunța dizolvarea societății în cazurile în care:

- a) societatea nu mai are organe statutare sau acestea nu se mai pot întruni;
- b) societatea nu a depus, în cel mult 6 luni de la expirarea termenelor legale situațiile financiare anuale sau alte acte care, potrivit legii, se depun la oficiul registrului comerțului;
- c) societatea și-a încetat activitatea, nu are sediul social cunoscut ori nu îndeplinește condițiile referitoare la sediul social sau asociației au dispărut ori nu are domiciliul cunoscut sau reședința cunoscută;
- d) societatea nu și-a completat capitalul social, în condițiile legii.

Astfel, rezultă că doar în cazurile precis stabilite de Legea 31/1990 se poate solicita dizolvarea unei societăți comerciale, iar cererea reclamantei întemeiată pe prevederile Art.227 lit. c din Legea 31/1990 republicată și modificată prin OUG nr.82/2007 este neîntemeiată deoarece cele peste 30 articole care reglementează extensiv dizolvarea și lichidarea societății arată atenția acordată de către legiuitor acestor proceduri, ceea ce conduce la concluzia că acestea reprezintă etape procedurale